

**Стародав
ній**

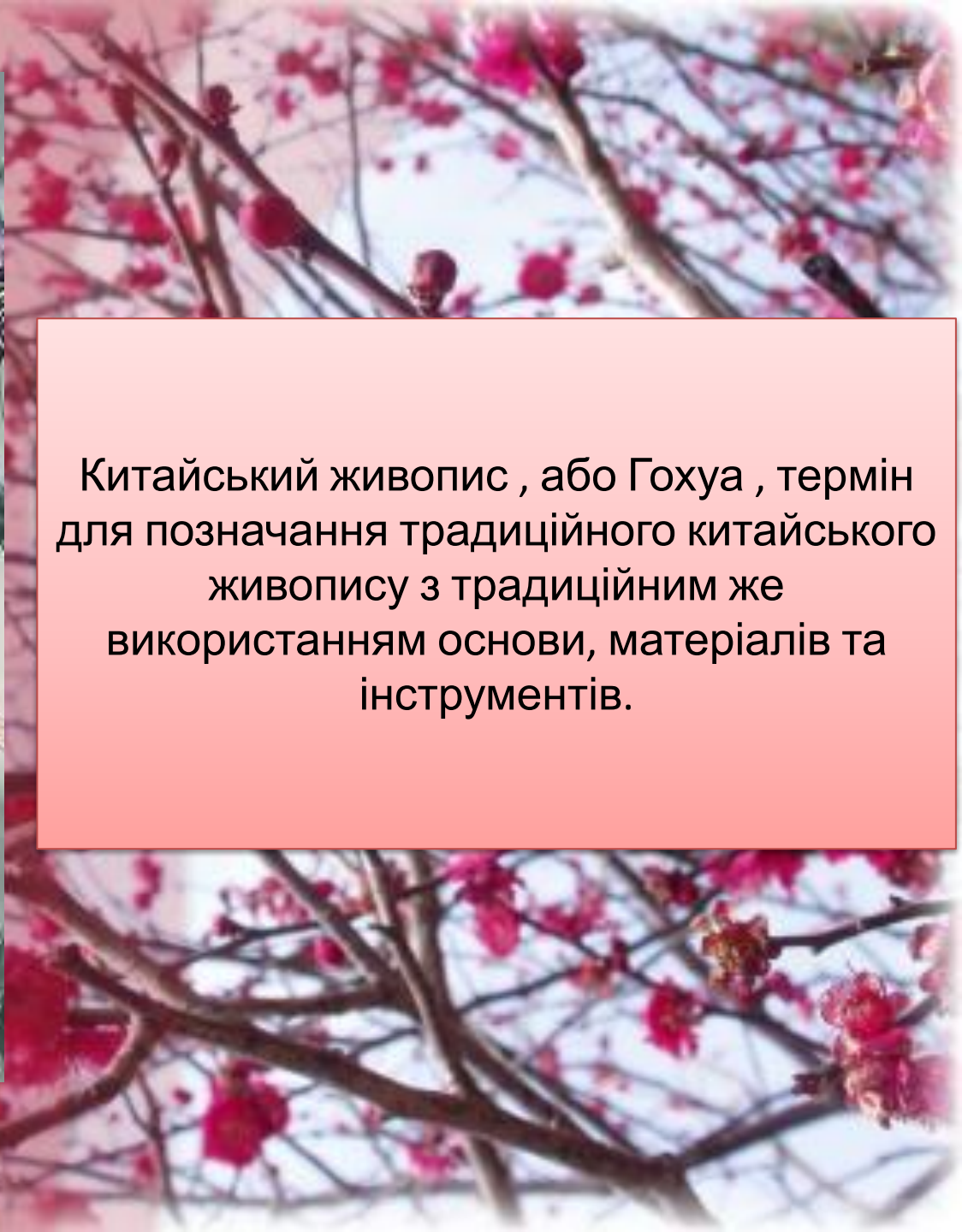
**Китайськ
ий**

ЖИВОПИС

Китайський живопис , або Гохуа , термін для позначання традиційного китайського живопису з традиційним же використанням основи, матеріалів та інструментів.

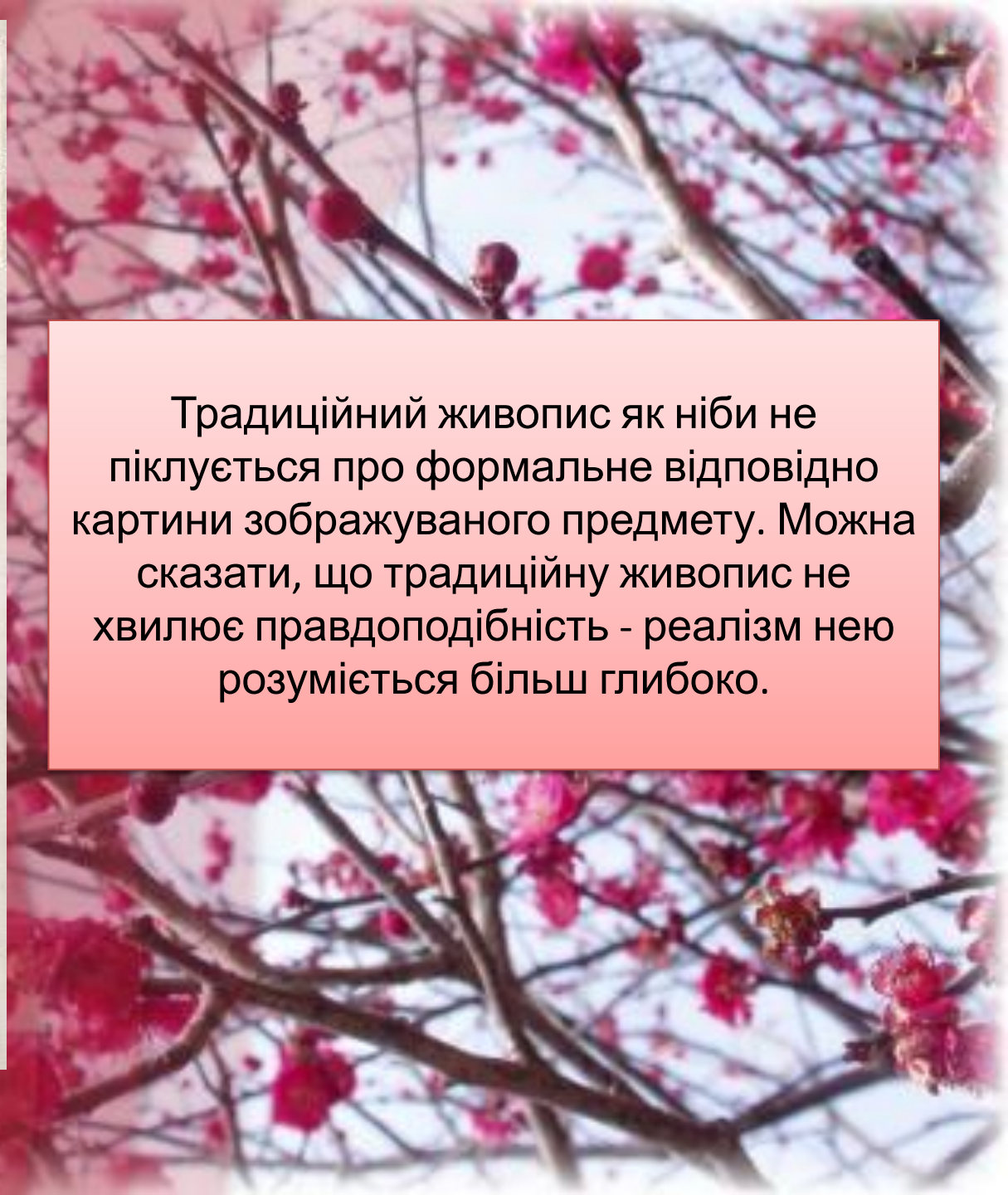

Традиційний китайський живопис істотно відрізняється від західної. За формою вона близька до європейського імпресіонізму - з тією тільки різницею, що існувала вже за багато століть до появи останнього.

Традиційний живопис як ніби не піклується про формальне відповідно картини зображуваного предмету. Можна сказати, що традиційну живопис не хвилює правдоподібність - реалізм нею розуміється більш глибоко.

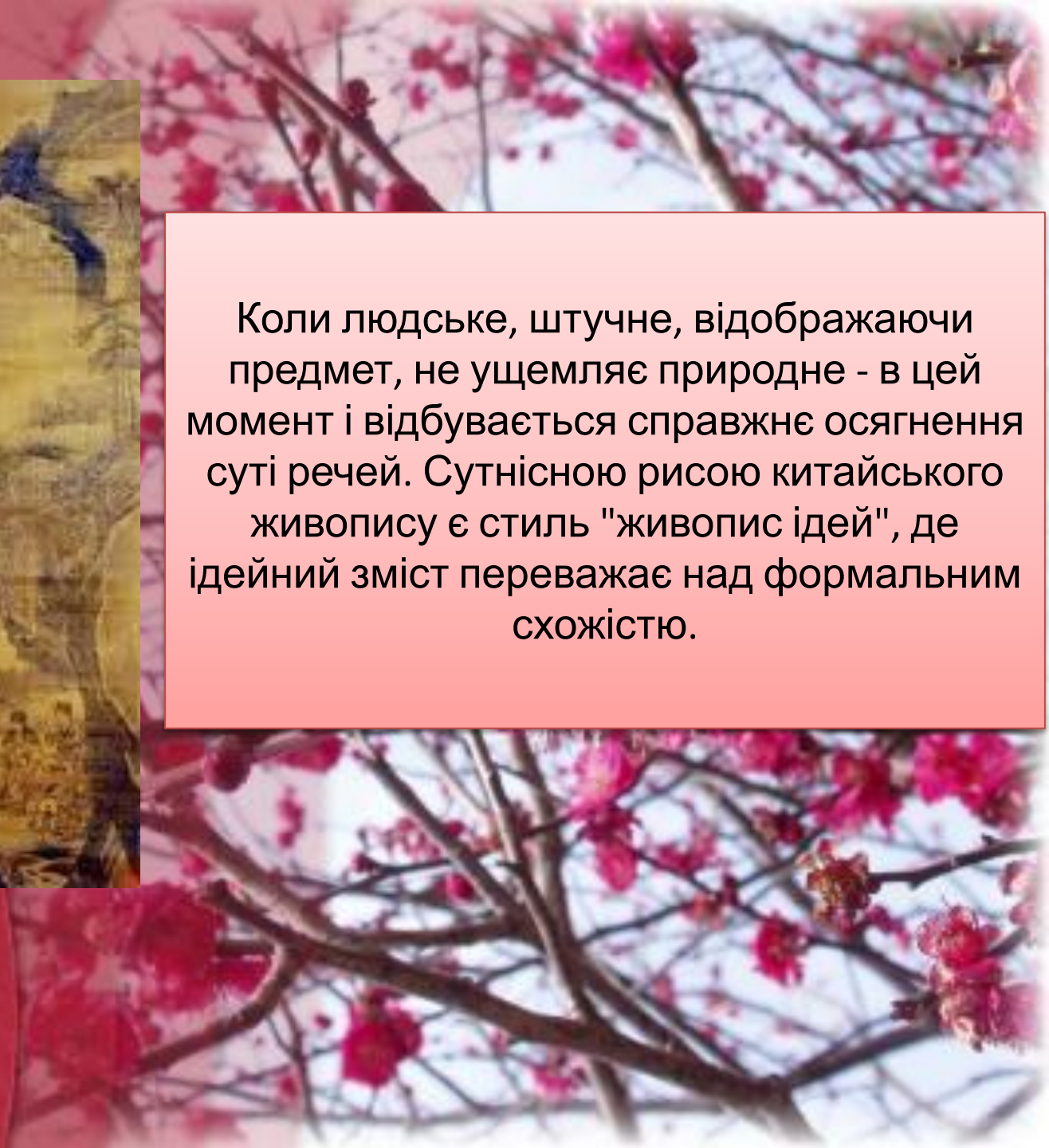

Картина - це інший світ, де трава може бути чорною, а обличчя людей - червоними. Але всі разом, у єдиному контексті, виглядає органічно. Завданням живопису художник бачить гармонійне злиття людського і природного, тобто особистості художника і навколишнього світу.

Коли людське, штучне, відображаючи предмет, не ущемляє природне - в цей момент і відбувається справжнє осягнення суті речей. Сутнісною рисою китайського живопису є стиль "живопис ідей", де ідейний зміст переважає над формальним схожістю.

Китайський живопис рухається від складності до простоти. У цьому контексті велике значення приділяється чистому простору, яке, за обставинами, набуває той чи інший виразний зміст.

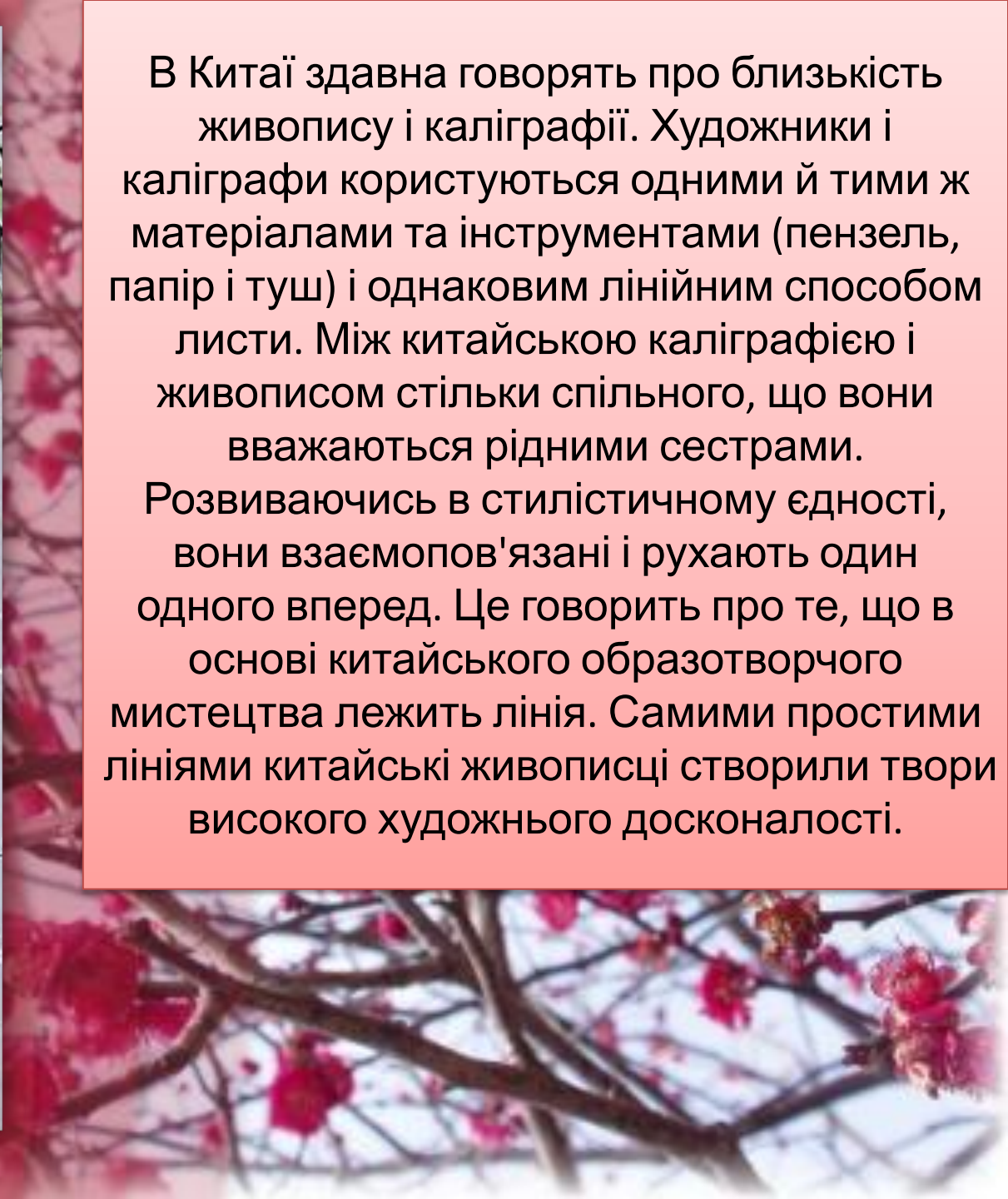
Китайські картини пишуться тушшю, мінеральними і рослинними фарбами типу акварелі на шовку (іноді на бавовняної або Пеньковий тканини) або на особливій папері з м'якого тонкого волокна і мають форму сувоїв - горизонтальних для розглядання на столі і вертикальних для прикраси стін. Художники користуються китицями різних розмірів, від дуже тонких до дуже товстих (від 5 міліметрів до 5 сантиметрів). Штрих може бути легким, як хмара, чи потужним, як дракон.

Однією з відмінних рис китайського живопису є те, що образи в ній створюються за допомогою лінійного малюнка, в той час як в європейській живопису образи виражаються за допомогою об'ємів і форм, кольором і світлотінню.

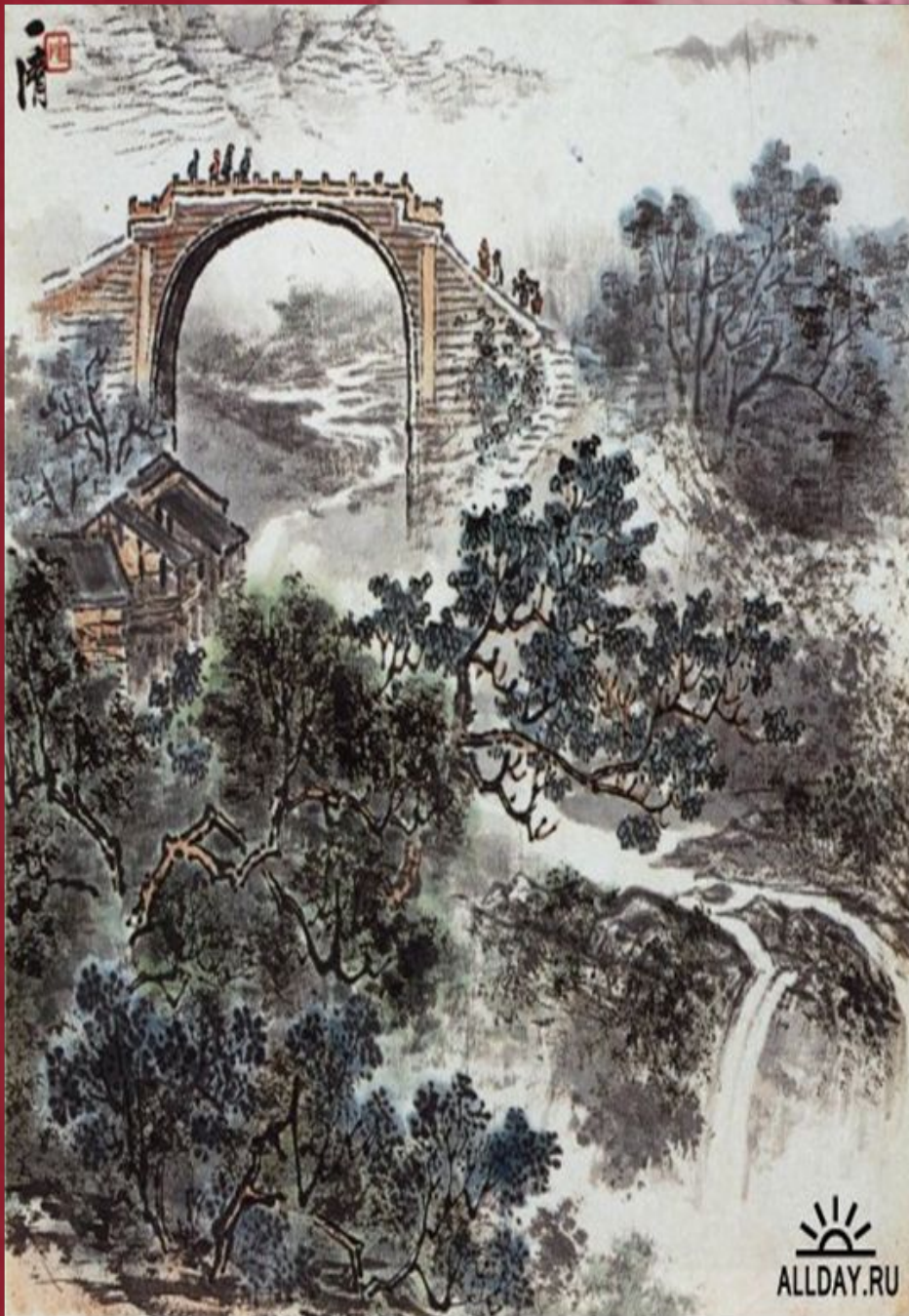

В Китаї здавна говорять про близькість живопису і каліграфії. Художники і каліграфи користуються одними й тими ж матеріалами та інструментами (пензель, папір і туш) і однаковим лінійним способом листи. Між китайською каліграфією і живописом стільки спільного, що вони вважаються рідними сестрами. Розвиваючись в стилістичному єдності, вони взаємопов'язані і рухають один одного вперед. Це говорить про те, що в основі китайського образотворчого мистецтва лежить лінія. Самими простими лініями китайські живописці створили твори високого художнього досконалості.

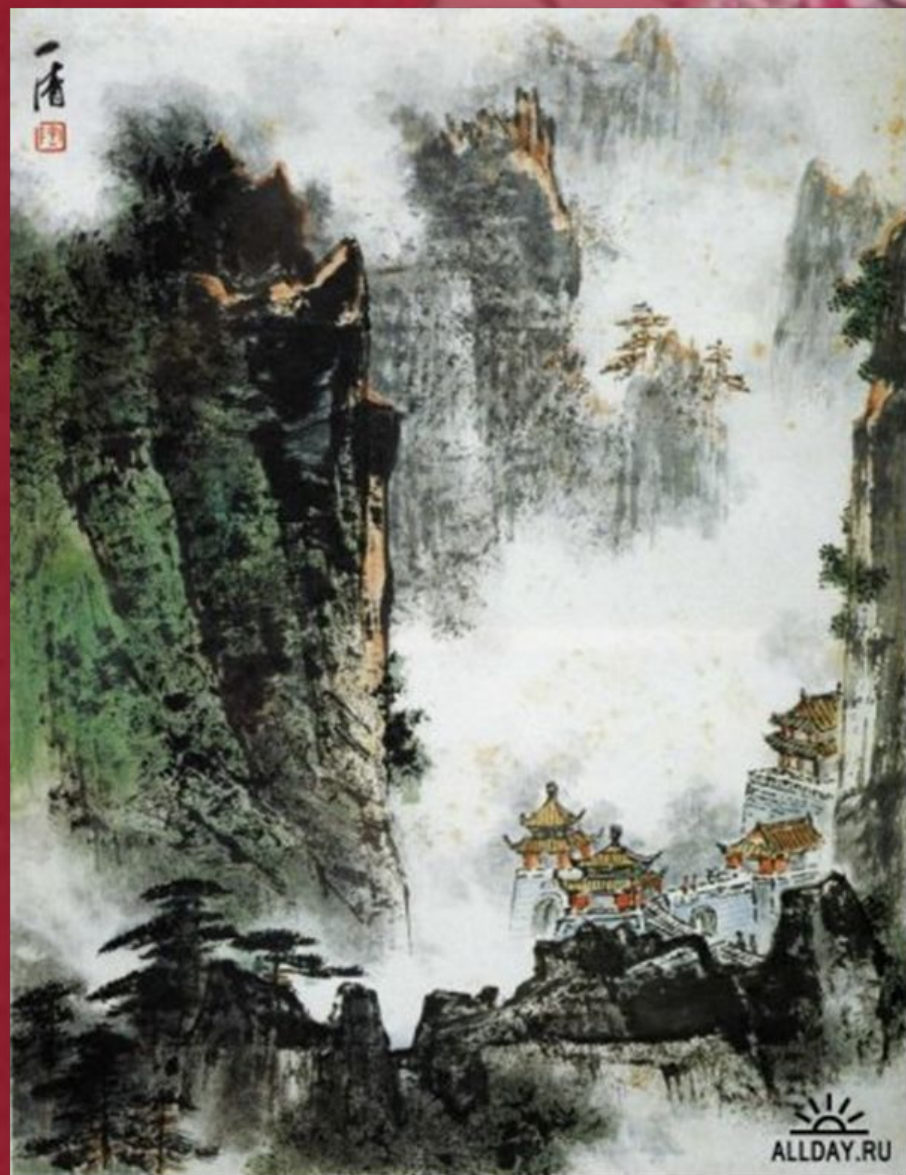
Для китайського живопису характерна багатоточковий і розсіяна перспектива, лаконічна і ясна композиція з плям локального кольору з виразними і ритмічними контурами, а також площинна живопис без светотеневої ліплення. Китайський художник може на довгому й вузькому паперовому або шовковому сувої відтворити річку, створюючи відчуття нескінченності річкового простору, побаченого зверху або збоку, а також безліч ландшафтів, здавалося б прихованих від глядачів лінією горизонту. Цього не можна досягти за допомогою фокусній перспективи. Багатопланова перспектива китайського живопису дозволяє художнику дати повний простір своїй уяві і створити художній світ, не зв'язуючи себе рамками обмеженого горизонтом простору.

В образах китайського живопису часто втілюються глибокі філософські ідеї. У різні періоди розвитку живопису на неї наклали свої відбитки конфуціанство, даосизм і буддизм. Родоначальник теорії живопису Се Хе у своїх "Нотатках про категорії старовинного живопису" сформулював шість основних принципів, якими повинні керуватися художники. І найперший з них полягав у вимозі передати в живопису "одухотворений ритм живого руху", який властивий всьому в природі, передати його суть, а не зовнішнє натуралістичне зображення.

越國經 工筆人物畫精粹·天香
王美芳

